

Миодраг Павловић

Искон

Приредила Биљана Остојић

* * * Нас двоје смо потпуно сами
Газимо боси преко звонких тераса
И смерове наше не слути нико.
Изједначујемо се у материнској тами
Двоструко чело над пољупцем беласа
И загрљај вечан из трбуха је нико.
На твоје крилу више сам открио раја
Но живот што очекује од свога краја.

* * *

Када се будемо поново срели
Видећеш призор лица после кише
И самоћом рањене усне.
Када се будемо поново срели
Добићеш велику јагоду која дише
И љубав чекањем што гусне.
Ал сада седи мирна и бела,
Док се месец ломи, верност остаје цела.

ТЕЛО И ДУХ

камен
оплођује себе
с леђа
помоћу сенке

МАДРИГАЛИ ЗА ЊУ

Дођи и донеси
У чаши мед
и тајно семе.
Иди и понеси
Радосни злед
И спасено време.

ВЕЛИКА ЛАКШМИ

То што једној украшеној лутки
дарују посланице, плодове и цвет
значи да између кипа и божанства
људи не виде разлику начелну
и да се ради о истом моделу
који опслужује браманска каста.
Али, то је само начин да се
прастара навика приношења жртве
стави у данашња слова. Види се
у бомбајској ноћи озарење
на лицу жене и човека: они сами су
господари свемира који уделе
потомство свом дому, и милост просјаку.
На дну степеништа жена млада
спушта наранџе у руке увеле
што се љуљају на ветру ко змије на ражњу.
То је трећи поглед на ствари:
са лепрозне основе бића, машта почиње
рад на лепоти, и штедро пружа
своја себична дела.

* * *

Сви знају
да имамо
најбољу рибљу чорбу
И наша је уметност
ненадмашна у свету
старудија
За све што се збива
ми смо диван свршетак
споредни рукавац
и пролог
Код нас је живот

Сети се кад клекне презрела кост;
Између гроба и сунца стоји мост.

* * *

Они
што се држе Бога
хтели би са њим истоветност
Слично је са онима
који се клањају
цвету
Њихова вера
траје
само преко лета
Молитва
затим
прецвета

* * *

Да живе девице мудре
да живе бледе и румене
девице мирне
нек су и штуре
да живе високе и лаке
ловкиње храбре
што лепо говоре
и слушају савет
наука им је блиска
и тајни гласови руже
дивна је њихова верност
и чврста уверења
и добро васпитање
оне су мудрошћу занесене
увек свесне високе сврхе
и кад су крхке
добро рачунају
и кад су штедре
и кад су заштитнице штедње
оне знају за надзор
за рад и за прегнуће
све најлепше казују
оцу о деци
ћерци о брату и ујку
прикрију домаћу раскош
гоне из двора раскалашност
и порока безграниче
дајте нам девице мудре
што дају савет ратни

редослед расула
сујевеље
и окамењен мамац
Само да се усред сласти
на видику не појави
страшни судија
Археолог!

ТРПЕЗАРИЈА

Велика дворана
дугачак сто
испод свода
жамор
људи чекају да једу
онда тањери слећу
свако добије
своје ситости део
са галерије гледа
кувар у белом
да ли ће ти људи
нешто да изведу
иначе
зашто једу?

ПОЧЕТАК ПЕСМЕ

Једна је жена прешла са мном реку
по магли и месечини,
прешла је уз мене реку
а ја не знам ко је она.
У брда смо пошли.
Коса јој дуга и жута,
блиска у ходу њена су бедра.
Напустили смо законе и рођаке,
заборавили мирис родитељске трпезе,
грлимо се изненадно,
а ја не знам ко је она.
Нећемо се вратити крововима града,
на висоравни живимо међ звездама,
војске нас неће наћи,
ни орлови,
исполин један ће сићи међу нас
и њу обљубити
док ја будем гонио вепрове.
И деца ће наша у дугим песмама
причати о почетку овог племена
поштујућ бегунце и богове

тачан
нек су мало и чедне
у том сверазумљу
оне дају одговор једнозначан
и добро подносе скрушена бдења
кад отворе врата отворе видике
уз њих се свако буди лак
без мамурне мђре
као на широком степеништу
које води у висину
чак и кад нађе око себе
гавране и рушевину
она неће да оде
нити да изда
остаје у сваком стану
хвалите девицу мудру
она не пушта у себе таму!

* * *

Стваралац, велики и први,
нестао је по нужди, створивши
своје дело.
Нешто се још окреће.
Дух који се у безакоњу сналази
једва, и син, у свету без милости
посвећен љубави, од које нема
ништа теже, ни веће.

* * *

Све краду
сијалице пошту
млеко
и празне кесе
да су бар весели
суседи
а они ни добар дан
не познају
зидове гребу
ђубре сеју
из очију им
тамне смесе лију
једино светле
антене на крову
доле су лопови
великих ушију

који пређоше реку.

* * *

Кад одапне свој лук
стрелац дуго гледа
како његова стрела
по тами лута
Стрелац
препуштен
на милост и немилост
својој мети

СВАДБА

Долази она
брзонога
обла
ватри вична
долази да слуша
да зове децу
да гаји нас и огањ
ти ћеш јој дати
костур на дар
и себе као бога

ЈАВЉАЊЕ

Није било вести
још од смрти
мог деде
ни он се није сећао
кад је стигла
последња вест
да ли ће бити
још вести
ко треба да је донесе
одакле
и где ће та вест
да се смести?

ДРУГО СЛЕДСТВО

Јутро ме
спази
скоро бодрог
између невена
и љутића

БУБЕ

Вече

то је комарац
ноћ је совуљага
јутро отвара
осињаке
подне се бумбару
топло удвара
читав дан је
у знаку пчеле
која ради уз цветни јаук
човек преко свих
нешто плете
он и паук

Усхит
пред цветом
и страх
да не сретнем
дрвосечу
крвавих руку
и модрог
Ужас
и занос
једно на друго
личе
Пусти
супротности
нека се саме
потру
А ти диши
Не вичи

НАСТАНАК ГРАДА

То широко
и пространо поље
има у себи више боја
поређаних у круг
на њима људи раде
увече стоје
гледају у средину
свог вида
тачку која расте
прво је пласт
па изба и пећина нова
у равници
затим град
тврђи од кости
налик човеку
моћном изнутра